

ostali prsti so tudi vsi ranjeni. Koj se jim je zdelo, da tu ni bilo vse v redu in da se ni zgodilo doma.

In vzamejo mama brezovko izza police in pred nje morata poklekniti in povedati vse. Radi obilega joka komaj toliko spravita iz sebe, kje sta bila in kaj se je zgodilo na Bregu. O zlomljenih saneh pa molčita.

Kar odpró vrhu vse te nesreče še sosedov strijc vrata, katerim se je tudi nekaj dozdevalo.

»Kaj nisi šel v malin, strijc?« rekó babica in sedejo vsi žalostni za peč.

»I kako neki, spaka. Že celi popoldan iščem sanij, ki sem jih bil pripravil nalašč za to, in jih ni in jih ni nikjer. Ko grem pogledat ravnokar tudi na Breg, najdem jih polomljene v rebri. Tako ni sedaj z malinom nič, dokler ne dobé sani novega ojesa.«

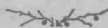
»Kaj, sani sta vrhu tega še pokvarila? No lepo, lepo znata! Zakaj nista poslušala babice in bila lepo doma, kaj —!«

In navzlic vsem bolečinam Janezkovega nosu in Tončetove roke je pela sedaj brezovka neusmiljeno.

Ko so zvečer prišli oče iz trga, sta dobila tudi od njih svoj delež.

In drugi dan sta imela oba čas objokovati svojo pregreho. Oba obvezana sta morala biti vedno zaprta v sobi. K Tončetu je še zdravnik moral priti, da mu je naravnal prst. O, kako je Tonče takrat vpil! In kar je bilo še najhujše: Micika je dobila vse sladkarije in igrače, ki so jih bili mama prinesli s semnja, in bolnika sta morala še celo lačna trpeti svoje gorje, kajti še-le tretji dan so pripeljali sosedov strijc na popravljenih sanéh moko za kruh.

J. O.

Slepe miši.

Kviško deca, kviško,
Ulovimo miško!
Miško našo lepo,
Miško našo slepo!
Miška je obuta,
V krilce je odeta,
Lasce v kito spleta,

Lasce krije ruta.
Miška res je lepa,
Samo da ni slepa!
Kdor pa jo ujame,
Ji slepoto vzame:
Kviško, toraj, kviško,
Ulovimo miško!

Vnėslav.

